

[Boligministeren.]

nævnte kapitel giver, som det også er anført i forslaget bemærkninger, adgang til successivt at yde statslån til et nærmere fastsat antal lejligheder om året, det vil sige, de kan kun ydes, hvis der ikke på anden måde kan skaffes midler til boligbyggeri af tilstrækkelig størrelse. Som begrundelse for forslaget om ophævelse af denne bemyndigelse siges det i bemærkningerne, at udbetaling af statslån efter den hidtil gældende boligstøttelovgivning viser en nedadgående linje og vil være afviklet i finansåret 1962-63. Forslagsstillerne lægger vægt på, at denne nedgang får varig betydning for statens finanser og for samfundets hele økonomiske stilling.

Så vidt forslaget. Men hvad vil det nu sige, at nedgangen i behovet for udlånsmidler skal få varig betydning for statens finanser og for samfundets hele økonomiske stilling? Hvis man læser de to partiets fælleserklæring, må man nærmest få det indtryk, at der ved ophævelse af statslånsbemyndigelsen skulle kunne opnås en reel besparelse på statens driftsudgifter, en besparelse, som indgår i det regnestykke, der skulle kunne resultere i den skatnedsættelse på 800 mill. kr., som fælleserklæringen siges at sigte imod. Hvis jeg har forstået det ærede medlem hr. Lorentzens fremsættelsestale ret, synes han at mene, at forslaget vil betyde en sådan besparelse. Det ærede medlem gjorde dog en, forekommer det mig, meget væsentlig modifikation, som jeg gerne vil sige ham tak for, nemlig den, at der trods alt kun bliver tale om besparelser i det omfang, bemyndigelsen ellers ville blive benyttet. Til gengæld lod det til, at det ærede medlem ikke nærrede nogen synderlig tiltro til, at der vil blive sparet på bemyndigelsen. De beløb, som forslaget opererer med — og fremsættelsestalen for øvrigt også — forudsætter i hvert fald udnyttelse af bemyndigelsen til 100 pct., men som jeg har sagt, udnyttes den slet ikke i øjeblikket. Hvis forslaget altså tilsigter at opnå en besparelse for statskassen, kan jeg kun sige, at besparelser jo altid er velkomne, men det forudsætter, at der er en udgift at spare på, og det er der, som det er sagt mange gange her, ikke i dette tilfælde.

Det er klart, at hvis man ophæver en be-

myndigelse til at låne penge ud, så fritager man staten for at skaffe udlånsmidler i det omfang, der ellers vil blive gjort brug af bemyndigelsen. Det er imidlertid ikke noget enestående for boligbyggeriet, det gælder for ethvert område, hvor folketinget har givet regeringen bemyndigelse til at foretage udlån eller afholde udgifter i øvrigt. Her som på alle andre områder må det være afgørende, om det er ønskeligt at have en udlånsmulighed, i det foreliggende tilfælde altså, om det er ønskeligt at have en udlånsmulighed til rådighed for boligbyggeri, og det spørgsmål skal jeg om et øjeblik vende tilbage til. Men mon de ærede forslagsstillere ikke har haft noget helt andet i tankerne, da de udarbejdede deres forslag? Mon de ikke har ræsonneret som så — og nu prøver jeg altså at sætte mig ind i forslagsstillernes tankegang —: hvis boligministeren har en bemyndigelse til at låne penge ud, så vil finansministeren tage hensyn til det, når han lægger sit budget, altså opkræve så store skatter og afgifter, at der er dækning, og hvis bemyndigelsen så ikke udnyttes eller ikke udnyttes i fuldt omfang, bliver resultatet, alt andet lige, et overskud på statens driftsbudget eller sagt med andre ord: der er opkrævet for meget i skat.

Hvis dette, jeg her siger, er det ræsonnement, der ligger til grund for forslaget — og det forekommer mig, at det ærede medlem hr. Lorentzens udtalelser kunne tyde på det — er jeg forhåbentlig i dag i stand til at berolige de ærede forslagsstillere på dette punkt. Finansministeren budgetterer nemlig ikke under hensyntagen til, at bemyndigelsen eventuelt vil blive udnyttet; han budgetterer på grundlag af den udnyttelse af bemyndigelsen, som rent faktisk har fundet sted. Forholdet er jo det, at statslån gennemsnitlig først kommer til udbetaling fra halvandet til tre år efter, at statslånsilsagn er givet; og først når tilsagn er givet, budgetteres der med de udbetalinger, som man altså ved vil komme på et senere tidspunkt. Man kan derfor med temmelig stor sikkerhed beregne, hvor store udbetalinger der vil blive tale om, og hvornår de skal falde. Det er klart, at der kan ske enkelte forskydninger inden for de enkelte år i det budgetterede beløb, men det er ikke afgørende i denne forbindelse.